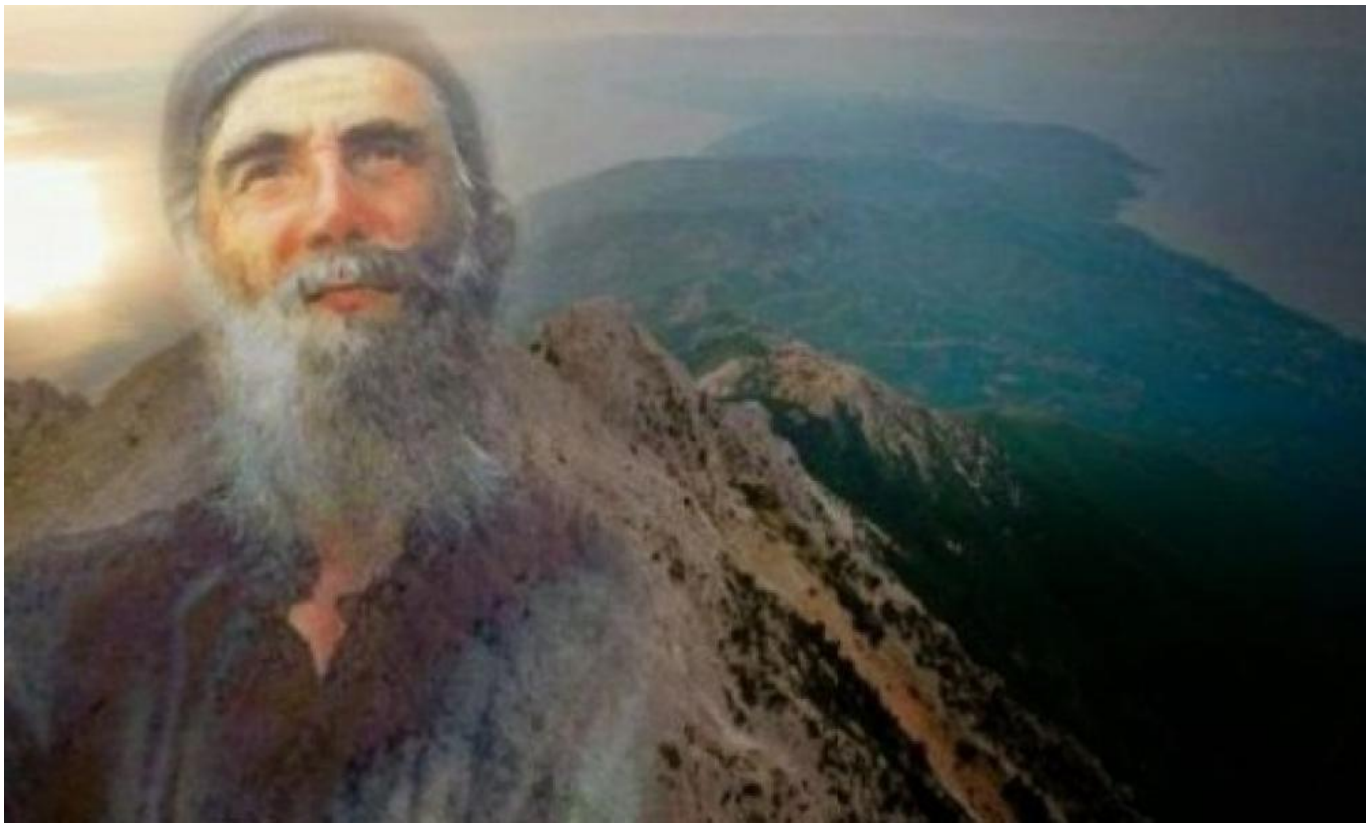
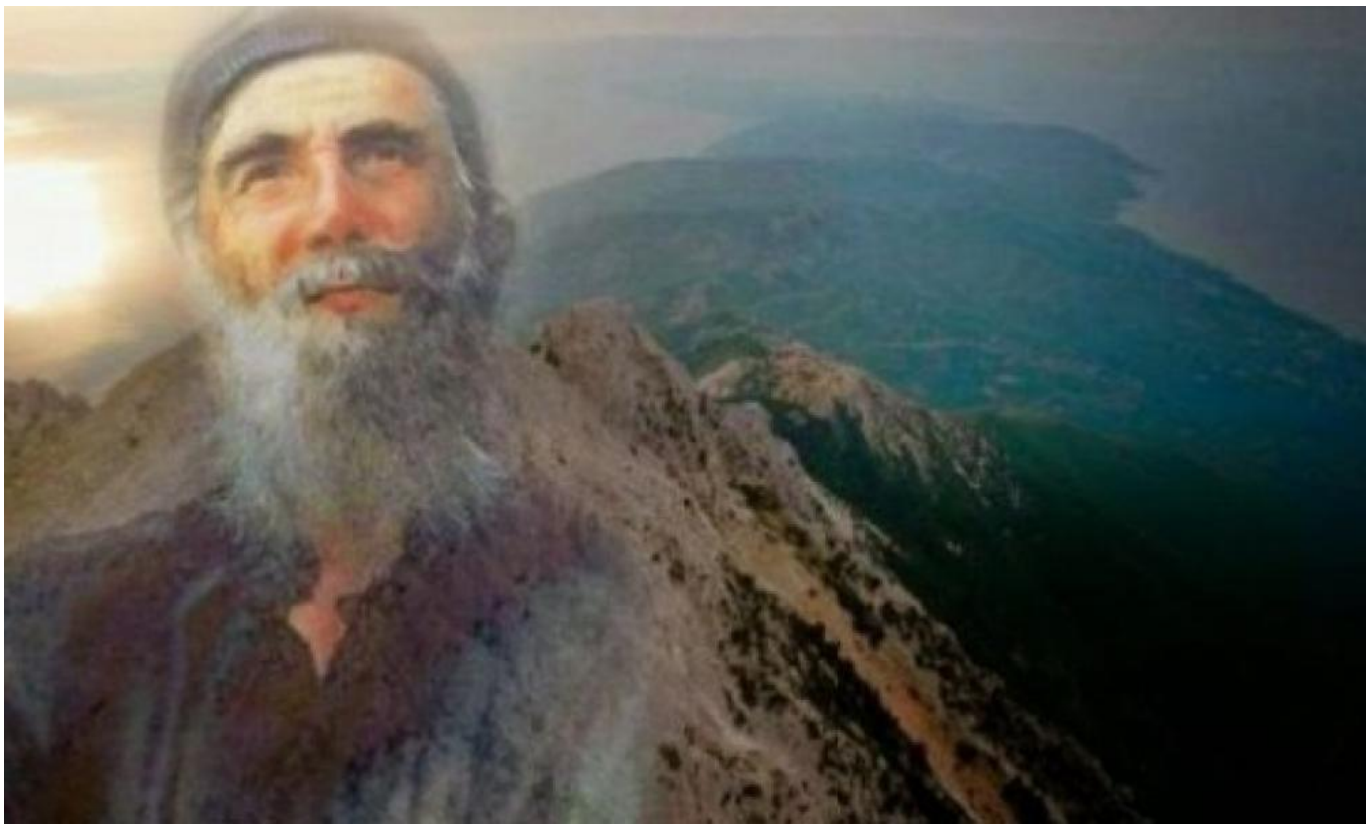
13 Οκτωβρίου 2021

Οἱ δοκιμασίες καὶ ὁ πόνος στὴ ζωή μας (Ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης)

Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ἁγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία

Σωστὴ ἀντιμετώπιση τῆς ἀναπηρίας

– Μία ἀναπηρία, Γέροντα, μπορεῖ νὰ δημιουργήση σύμπλεγμα κατωτερότητος;

– Αὐτὰ εἶναι μπανταλὰ[i].

– Στοὺς ἀναπήρους ὅμως, Γέροντα, μερικὲς φορὲς συμβαίνει αὐτό.

– Συμβαίνει, γιατί δὲν τοποθετοῦνται σωστά. Ὅταν καταλάβουν ὅτι ἡ ἀναπηρία εἶναι εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεό, τοποθετοῦνται σωστὰ καὶ ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὴν μειονεκτικότητα. Ὅταν ἕνα μικρὸ παιδὶ ἔχει κάποια ἀναπηρία καὶ δὲν ἔχει βοηθηθῆ, ὥστε νὰ χαίρεται γιὰ τὴν ἀναπηρία του, τότε ἔχει ἐλαφρυντικά, ἂν αἰσθάνεται μειονεκτικά. Ἀλλά, ἂν μεγαλώση καὶ παραμένη ἡ μειονεκτικότητα, σημαίνει ὅτι δὲν ἔχει συλλάβει τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς.

Σὲ ἕνα κοριτσάκι, ὅταν ἦταν ἐννέα χρονῶν, παρουσιάσθηκε ὄγκος στὸ μάτι του καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ ἀφήρεσαν τὸ ἕνα μάτι. Τὰ παιδιὰ στὸ σχολεῖο τὸ κορόιδευαν καὶ αὐτὸ τὸ καημένο βασανιζόταν. Ὁ πατέρας του ἦρθε στὸ Καλύβι καὶ μοῦ εἶπε τὸ πρόβλημά του.

«Σκέφθηκα, Γέροντα, μοῦ εἶπε, πώς, ἂν τοῦ παίρνω ὅ,τι μοῦ ζητάει, θὰ τὸ βοηθήσω, γιατί θὰ χαίρεται καὶ θὰ ξεχνάη τὴν στενοχώρια γιὰ τὴν ἀναπηρία του. Ναί, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κάνω αὐτό; Ἔχω ἄλλα πέντε μικρὰ παιδιά, ποὺ ζηλεύουν,

γιατί δὲν καταλαβαίνουν».

«Τί εἶναι αὐτά; τοῦ λέω. Αὐτὰ εἶναι μία ψεύτικη παρηγοριά• δὲν εἶναι λύση. Ἂν τοῦ παίρνης τώρα ὅποιο φόρεμα σοῦ ζητάει, μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια θὰ σοῦ ζητήση νὰ τοῦ πάρης καὶ μερσεντές. Πῶς θὰ τὰ βγάλης πέρα; Ὕστερα θὰ μάθη ὅτι μερικοὶ ἔχουν ἀεροπλάνα στὴν ταράτσα τους καὶ θὰ σοῦ ζητάη νὰ τοῦ πάρης ἀεροπλάνο! Τί θὰ κάνης τότε; Προσπάθησε νὰ βοηθήσης τὸ παιδί σου νὰ χαρῆ ποὺ ἔχει ἕνα μάτι. Νὰ αἰσθάνεται ὅτι εἶναι μάρτυρας. Πολλοὺς Μάρτυρες τοὺς ἔβγαζαν τὰ μάτια, τοὺς ἔκοβαν τὰ αὐτιά, τὴν μύτη, καὶ ὁ κόσμος γελοῦσε μαζί τους. Αὐτοὶ ὅμως, ἐνῶ ὑπέφεραν ἀπὸ τὸν πόνο καὶ ἀπὸ τὴν κοροϊδία τῶν ἀνθρώπων, δὲν ὑποχωροῦσαν καὶ ὑπέμειναν ἀκλόνητοι τὸ μαρτύριο. Ἂν τὸ παιδὶ καταλάβη καὶ ἀντιμετωπίση μὲ δοξολογία τὴν ἀναπηρία του, ὁ Θεὸς θὰ τὸ κατατάξη μὲ τοὺς Ὁμολογητές. Μικρὸ πράγμα εἶναι νὰ οἰκονομήση ὁ Θεὸς νὰ βγάλουν τὸ μάτι τοῦ παιδιοῦ μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ νὰ μὴν πονέση, καὶ νὰ τὸ κατατάξη μὲ τοὺς Ὁμολογητές; Γιατί αὐτὸ δὲν ἔχει ἁμαρτίες νὰ ἐξοφλήση καὶ θὰ ἔχει καθαρὸ μισθὸ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀναπηρία».

Μὲ εὐχαρίστησε ὁ καημένος καὶ ἔφυγε ἀναπαυμένος. Πράγματι βοήθησε τὸ κοριτσάκι του νὰ καταλάβη ὅτι ἡ ἀναπηρία του ἦταν εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ νὰ δοξολογῆ τὸν Θεό. Ἔτσι μεγάλωσε φυσιολογικά, σπούδασε φιλολογία καὶ τώρα ἐργάζεται ὡς καθηγήτρια καὶ χαίρεται πιὸ πολὺ ἀπὸ ἄλλες κοπέλες ποὺ τὰ ἔχουν ὅλα καὶ βασανίζονται, γιατί δὲν ἔχουν συλλάβει τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς.

– Ὅταν οἱ ἄνθρωποι δὲν καταλάβουν τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς, βασανίζονται καὶ μὲ τὶς εὐλογίες καὶ μὲ τὶς εὐκαιρίες ποὺ τοὺς δίνει ὁ Θεὸς γιὰ τὴν σωτηρία τους. Ἐνῶ, ὅποιος τοποθετεῖται σωστά, ὅλα τὰ χαίρεται. Καὶ κουτσὸς νὰ εἶναι, τὸ χαίρεται! Καὶ νὰ μὴν τοῦ κόβη πολύ, τὸ χαίρεται. Καὶ φτωχὸς νὰ εἶναι, τὸ χαίρεται.

Καταλαβαίνω βέβαια πόσο δυσκολεύονται οἱ ἀνάπηροι καὶ προσεύχομαι πολὺ γι’ αὐτούς, καὶ πιὸ πολὺ γιὰ τὶς κοπέλες. Γιὰ ἕνα ἀγόρι μία ἀναπηρία δὲν εἶναι καὶ τόσο βαρύ• γιὰ μία κοπέλα ὅμως, ποὺ θέλει νὰ ἀποκατασταθῆ, εἶναι δύσκολο.

Ἰδίως οἱ τυφλοὶ πόσο δυσκολεύονται! Οἱ καημένοι δὲν μποροῦν νὰ ἐξυπηρετηθοῦν• ὅταν περπατοῦν, σκοντάφτουν... Στὴν προσευχή μου ζητῶ ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ δώση στοὺς τυφλοὺς τουλάχιστον λίγο φῶς, γιὰ νὰ μποροῦν κάπως νὰ αὐτοεξυπηρετοῦνται.

– Γέροντα, κι ἐγὼ στεναχωριέμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ διαβάσω ἔστω ἕνα κεφάλαιο ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, γιατί δὲν βλέπω καλά. Μᾶς ἔχετε πεῖ πώς, ἂν διαβάζη κανεὶς κάθε μέρα ἕνα κεφάλαιο, ἁγιάζεται.

– Γιατί νὰ στενοχωριέσαι γι’ αὐτό; Ἂν διαβάσης λίγους στίχους ἢ μόνο μία λέξη ἢ

ἁπλῶς ἀσπασθῆς τὸ Εὐαγγέλιο, δὲν ἁγιάζεσαι; Ἄλλωστε ἐσὺ δὲν γνώρισες τώρα τὸν Χριστό. Γιατί δὲν μελετᾶς νοερὰ ὅσα διάβασες ἢ ὅσα ἄκουσες μέχρι τώρα; Ὅλη ἡ βάση εἶναι ἡ σωστὴ τοποθέτηση. Νὰ πῆς: «Τώρα ὁ Θεὸς μὲ θέλει ἔτσι, πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια μὲ ἤθελε ἀλλιῶς». Ἕνας εὐλαβὴς δικηγόρος στὰ γεράματά του δὲν ἔβλεπε καὶ μοῦ εἶπε μία φορά: «Κάνε, ἅγιε Γέροντα, προσευχὴ νὰ μπορῶ λίγο νὰ διαβάζω καὶ νὰ γνωρίζω τὰ προσφιλῆ μου πρόσωπα». «Τὰ προσφιλῆ πρόσωπα τὰ γνωρίζεις καὶ ἀπὸ τὴν φωνή, τοῦ εἶπα. Ὅσο γιὰ τὸ διάβασμα, τόσα χρόνια διάβαζες. Τώρα νὰ λὲς τὴν εὐχή. Φαίνεται ὅτι τώρα ὁ Θεὸς αὐτὸ θέλει ἀπὸ σένα». Καὶ ἀπὸ τότε ὁ καημένος ἔνιωθε μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ ὅ,τι ὅταν ἔβλεπε.

Ὁ οὐράνιος μισθὸς γιὰ τὴν ἀναπηρία

Ὅταν ἔχουμε κάποια ἀναπηρία, ἂν κάνουμε ὑπομονὴ καὶ δὲν γκρινιάζουμε, τότε ἔχουμε μεγαλύτερο μισθό. Γιατί ὅλοι οἱ ἀνάπηροι ἀποταμιεύουν. Ἕνας κουφὸ αὐτί, ἕνας τυφλὸς ἀπὸ τὸ τυφλὸ μάτι, ἕνας κουτσὸς ἀπὸ τὸ κουτσὸ πόδι. Εἶναι μεγάλη ὑπόθεση! Ἂν κάνουν καὶ λίγο ἀγώνα κατὰ τῶν ψυχικῶν παθῶν, θὰ ἔχουν νὰ λάβουν καὶ στεφάνια ἀπὸ τὸν Θεό. Βλέπεις, οἱ ἀνάπηροι πολέμου παίρνουν σύνταξη, παίρνουν καὶ παράσημα.

Ὅποιος ἔχει ὀμορφιά, λεβεντιά, ὑγεία, καὶ δὲν ἀγωνίζεται νὰ κόψη τὰ ἐλαττώματά του, θὰ τοῦ πῆ ὁ Θεός: «Ἀπήλαυσες στὴν ζωή σου τὰ ἀγαθά σου, τὴν λεβεντιά σου! Τί σοῦ χρωστῶ τώρα; Τίποτε». Ἐνῶ ὅποιος ἔχει μία ἀναπηρία – εἴτε ἔτσι γεννήθηκε, εἴτε τὴν κληρονόμησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, εἴτε τὴν ἀπέκτησε ἀργότερα -, πρέπει νὰ χαίρεται, γιατί ἔχει νὰ λάβη στὴν ἄλλη ζωή. Ὅταν μάλιστα δὲν ἔχει φταίξει, θὰ ἔχει καθαρὸ οὐράνιο μισθό, χωρὶς κρατήσεις. Δὲν εἶναι μικρὸ πράγμα μία ὁλόκληρη ζωὴ νὰ μὴν μπορῆ κάποιος λ.χ. νὰ ἁπλώση τὸ πόδι του, νὰ μὴν μπορῆ νὰ καθήση, νὰ μὴν μπορῆ νὰ κάνη μετάνοιες κ.λπ. Στὴν ἄλλη ζωὴ ὁ Θεὸς θὰ τοῦ πῆ: «Ἔλα, παιδί μου, κάθησε πιὰ αἰώνια ἄνετα σ’ αὐτὴν τὴν πολυθρόνα». Γι’ αὐτὸ λέω, χίλιες φορὲς νὰ εἶχα γεννηθῆ καθυστερημένος διανοητικά, τυφλός, κουφός, γιατί θὰ εἶχα νὰ λάβω τότε ἀπὸ τὸν Θεό.

Οἱ ἀνάπηροι, ἐὰν δὲν γογγύζουν, ἀλλὰ δοξολογοῦν ταπεινὰ τὸν Θεὸ καὶ ζοῦν κοντά Του, θὰ ἔχουν τὴν καλύτερη θέση στὸν Παράδεισο. Ὁ Θεὸς θὰ τοὺς κατατάξη μὲ τοὺς Ὁμολογητὲς καὶ τοὺς Μάρτυρες, ποὺ ἔδωσαν γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους, καὶ τώρα στὸν Παράδεισο φιλοῦν μὲ εὐλάβεια συνέχεια τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ.

– Καὶ ὅταν, Γέροντα, κάποιος εἶναι λ.χ. κουφὸς καὶ γκρινιάρης;

– Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ γκρινιάζουν. Ὁ Θεὸς σὲ πολλὰ δὲν δίνει σημασία. Βλέπετε, οἱ

καλοὶ γονεῖς ἀγαποῦν ὅλα τὰ παιδιὰ τους ἐξίσου, ἀλλὰ δείχνουν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ἀδύνατα ἢ τὰ ἀνάπηρα. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ Θεός, ὁ Καλός μας Πατέρας, γιὰ τὰ παιδιά Του ποὺ εἶναι ἀδύνατα σωματικὰ ἢ πνευματικά, ἀρκεῖ αὐτὰ νὰ ἔχουν ἀγαθὴ διάθεση καὶ νὰ Τοῦ δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπεμβαίνη στὴν ζωή τους.

Τὰ καθυστερημένα παιδιὰ

Οἱ μάνες ποὺ ἔχουν καθυστερημένα παιδιά, ποὺ κάνουν συνέχεια σκηνές, ποὺ λερώνουν, τί τραβᾶνε οἱ καημένες! Μαρτύριο! Γνώρισα μία μάνα ποὺ ἔχει κοτζὰμ παιδὶ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κουμαντάρη, γιατί κάνει κάτι ἀταξίες!... Τὸ καημένο παίρνει τὶς ἀκαθαρσίες καὶ πασαλείβει τὰ ντουβάρια, τὰ σεντόνια... Ἡ μάνα νὰ συμμαζεύη, νὰ καθαρίζη τὸ σπίτι, νὰ κάνη ὅλο τὸ νοικοκυριό, καὶ αὐτὸ νὰ τὰ κάνη ὅλα ἄνω-κάτω, ὅλα νὰ τὰ λερώνη. Νὰ κρύβη ἡ φουκαριάρα τὰ ἀπορρυπαντικὰ καὶ αὐτὸ νὰ τὰ βρίσκη καὶ νὰ τὰ πίνη! Ὁλόκληρα ντουλάπια τὰ πετάει κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Φύλαξε ὁ Θεὸς καὶ δὲν σκότωσε κανέναν μέχρι τώρα. Καὶ δὲν εἶναι μία μέρα καὶ δύο. Χρόνια ὁλόκληρα εἶναι ἡ κατάσταση!

– Μπορεῖ, Γέροντα, κάποιος ποὺ εἶναι λειψὸς στὸ μυαλὸ νὰ ἔχει ταπείνωση καὶ καλωσύνη;

– Πῶς δὲν μπορεῖ! Νά, αὐτὸ τὸ παιδάκι ποὺ ἔρχεται συχνὰ ἐδῶ στὸ μοναστήρι μπορεῖ νὰ εἶναι διανοητικὰ καθυστερημένο, ἀλλὰ τὴν καλωσύνη ποὺ ἔχει αὐτό, ποιὸς λογικὸς ἄνθρωπος τὴν ἔχει; Τί προσευχή, τί μετάνοιες κάνει! Ὅταν μὲ τὴν κήλη δυσκολευόμουν νὰ κάνω μετάνοιες, τοῦ εἶπαν οἱ γονεῖς του: «Ὁ Παππούλης εἶναι ἄρρωστος• δὲν μπορεῖ νὰ κάνη μετάνοιες». «-Κάνω ‘γώ», εἶπε ἐκεῖνο, καὶ ἔκανε μετὰ μετάνοιες γιὰ μένα καὶ γινόταν μούσκεμα στὸν ἱδρώτα. Πόσο φιλότιμο, πόση ἀρχοντιὰ ἔχει! Μία φορὰ τὸ ἔδειρε ἕνα παιδὶ στὴν γειτονιά, κι ἐκεῖνο, ἀφοῦ ἔφαγε τὸ ξύλο, τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε: «Γειά, χαρά!». Ἀκοῦς; Ποιὸς γνωστικὸς τὸ κάνει αὐτό, κι ἂς ἔχει διαβάσει Εὐαγγέλιο καὶ ἕνα σωρὸ πνευματικὰ βιβλία. Νά, καὶ πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ποὺ εἶχε ἔρθει ἐδῶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του νὰ μὲ δῇ, αὐτὸ κάθησε δίπλα μου καὶ ἡ ἀδελφούλα του πιὸ πέρα. Μόλις εἶδε τὴν ἀδελφούλα του ποὺ κάθησε μακριά μου, «ἔλα, κοντὰ Παππούλη», τῆς λέει καὶ τὴν ἔβαλε δίπλα μου. Πολὺ μὲ συγκίνησε καὶ τοῦ ἔδωσα εὐλογία ἕναν μεγάλο φιλντισένιο σταυρὸ πού μοῦ εἶχαν φέρει ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Μόλις τὸν πῆρε στὰ χέρια του, «γιαγιά», εἶπε καὶ ἔδειξε πὼς θὰ τὸν βάλη στὸν τάφο τῆς γιαγιᾶς του! Φοβερό! Τίποτε δὲν θέλει γιὰ τὸν ἑαυτό του• ὅλα γιὰ τοὺς ἄλλους! Αὐτὸ θὰ πάη μὲ τὰ τσαρούχια στὸν Παράδεισο, ἀλλὰ θὰ βάλη καὶ τοὺς γονεῖς του στὸν Παράδεισο.

Μακάρι νὰ ἤμουν καὶ ἐγὼ στὴν θέση του, καὶ ἂς μὴν καταλάβαινα καὶ ἂς μὴ

μιλοῦσα. Ἐνῶ ὁ Θεός μοῦ ἔδωσε ὅλα τὰ ἀγαθά, ἐγὼ τὰ ἀχρήστευσα. Στὴν ἄλλη ζωὴ θὰ κρύβωνται μπροστά του ἀκόμη καὶ θεολόγοι. Μοῦ λέει ὁ λογισμὸς ὅτι οἱ θεολόγοι Ἅγιοι στὸν Οὐρανὸ δὲν θὰ εἶναι σὲ καλύτερη θέση ὡς πρὸς τὴν γνώση τοῦ Θεοῦ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδάκια. Ἴσως σ’ αὐτὰ νὰ δώση ὁ δίκαιος Θεὸς καὶ κάτι παραπάνω, γιατί ἐδῶ ἔζησαν στερημένα.

– Γέροντα, ὅταν μελαγχολῆ κανείς, τί πρέπει νὰ κάνη, γιὰ νὰ τὸ ξεπεράση;

– Χρειάζεται θεία παρηγοριά.

– Καὶ πῶς θὰ τὴν πάρη;

– Νὰ γαντζωθῆ στὸν Χριστὸ καὶ ὁ Χριστὸς θὰ τοῦ τὴν δώση. Πολλὲς φορὲς μπλέκεται τὸ φιλότιμο μὲ τὸν ἐγωισμό. Οἱ περισσότεροι σχιζοφρενεῖς εἶναι εὐαίσθητες ψυχές. Τυχαίνει νὰ συμβῆ ἕνα τιποτένιο πράγμα ἢ κάτι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἀντιμετωπίσουν καὶ ὑποφέρουν πολύ. Ἄλλος σκοτώνει ἄνθρωπο καὶ εἶναι σὰν νὰ μὴ συμβαίνη τίποτε, ἐνῶ ἕνας εὐαίσθητος, ἕνα γατάκι ἂν πατήση λίγο στὸ πόδι κατὰ λάθος, ὑποφέρει καὶ δὲν κοιμᾶται ἀπὸ τὴν στενοχώρια του. Καὶ ἅμα δὲν κοιμηθῆ δύο-τρία βράδια, μετὰ φυσικὰ θὰ τρέξη στὸν γιατρό.

– Γέροντα, ἡ ψυχολογία λέει ὅτι, γιὰ νὰ βοηθηθῆ ἕνας ψυχοπαθής, πρέπει νὰ λείψη τὸ αἴτιο.

– Ναί, ἀλλὰ ἂν ὑπάρχη αἴτιο. Γιατί μερικὲς φορές, ἐνῶ κάποια πράγματα εἶναι φυσιολογικά, δικαιολογοῦνται κατὰ κάποιον τρόπο, οἱ ἄνθρωποι μπαίνουν σὲ λογισμούς, ποὺ πᾶνε νὰ παλαβώσουν. «Μήπως ἔχω κάτι κληρονομικό; μήπως δὲν εἶμαι καλά;», λένε. Γνώρισα ἕνα παλληκάρι ποὺ σπούδαζε, διάβαζε ἔντεκα ὧρες τὸ εἰκοσιτετράωρο καὶ ἔπαιρνε ὑποτροφία. Βοηθοῦσε καὶ τὴν οἰκογένειά του, γιατί ὁ πατέρας του ἦταν ἄρρωστος. Στὸ τέλος κουράστηκε, γιατί ἦταν εὐαίσθητο• εἶχε συνεχῶς πονοκεφάλους καὶ μὲ πολὺ κόπο πῆρε τὸ πτυχίο. Εἶχε μετὰ λογισμοὺς μήπως ἦταν κληρονομικό. Τί κληρονομικό; Μὰ καὶ μόνον ἂν διαβάζη κανεὶς ἔντεκα ὧρες τὴν ἡμέρα, θὰ πάθη ὑπερκόπωση, πόσο μᾶλλον νὰ βοηθάη καὶ τοὺς γονεῖς καὶ νὰ εἶναι καὶ εὐαίσθητος.

– Γέροντα, ἕνα παιδὶ παρουσίασε κάποια μελαγχολία μετὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ πατέρα του. Μήπως εἶναι κληρονομικό;

– Μπορεῖ νὰ τραυματίσθηκε ψυχικὰ τὸ παιδί. Δὲν εἶναι ἀπόλυτο ὅτι αὐτὸ εἶναι κληρονομικό. Ὕστερα δὲν ξέρουμε καὶ ὁ πατέρας σὲ τί κατάσταση βρέθηκε καὶ αὐτοκτόνησε. Βέβαια, ἕνα παιδὶ ποὺ ὁ πατέρας του εἶναι κλειστὸς ἐκ φύσεως χρειάζεται βοήθεια. Γιατί, ἂν συνεχίση καὶ αὐτὸ νὰ εἶναι κλειστὸ – ἔχει καὶ τὸν λογισμὸ μήπως εἶναι κάτι κληρονομικὸ -, μπορεῖ νὰ ἀρρωστήση.

Ὁ Θεὸς πάντοτε ἐπιτρέπει νὰ δοκιμασθῆ ὁ ἄνθρωπος ὅσο ἀντέχει, ἀλλὰ προστίθενται καὶ οἱ κοροϊδίες τῶν ἀνθρώπων, ὁπότε κάμπτεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ ἐπιπλέον βάρος καὶ γογγύζει. Τοὺς τρελοὺς οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἀποτρελαίνουν. Στὴν ἀρχὴ ἡ τρέλα οἰκονομιέται. Παλιὰ δὲν ὑπῆρχαν ψυχιατρεῖα καί, ἂν ἦταν κανεὶς τρελός, τὸν ἔκλειναν σὲ κάποιο δωμάτιο μὲ σιδεριές! Ἦταν μία, Περιστέρω τὴν ἔλεγαν, ποὺ τὴν εἶχαν κλεισμένη στὸ σπίτι! Τὰ παιδιὰ τὴν πετροβολοῦσαν, τὴν κορόιδευαν. Ἀγρίευε ἡ φουκαριάρα, ἔπιανε τὶς σιδεριές, φώναζε καὶ ὅ,τι ἔβρισκε μπροστά της τὸ πετοῦσε ἔξω! Στὴν ἄλλη ζωὴ ὅμως θὰ δῆς ἡ Περιστέρω νὰ ξεπερνάη πολλὲς γνωστικές.

Θυμᾶμαι καὶ μία ἄλλη περίπτωση. Ἦταν μία οἰκογένεια ποὺ ἡ μεγάλη κόρη τους ἦταν λίγο λειψή, ἀλλὰ εἶχε πολλὴ καλοσύνη. Ἦταν σαράντα ἐτῶν, ἀλλὰ ἦταν σὰν πέντε. Τί σκηνὲς τῆς ἔκαναν μικροὶ-μεγάλοι! Μία φορὰ τὴν ἄφησαν οἱ γονεῖς της νὰ μαγειρέψη κι ἐκεῖνοι πῆγαν στὸ χωράφι. Θὰ ἐρχόταν ὁ ἀδελφός της ἀπὸ τὸ χωράφι, γιὰ νὰ φέρη τὰ καλαμπόκια, καὶ θὰ ἔπαιρνε τὸ φαγητὸ νὰ τὸ πάη στὸ χωράφι νὰ φᾶνε οἱ γονεῖς τους καὶ οἱ ἐργάτες. Μάζεψε ἡ καημένη ἀπὸ τὸν κῆπο κολοκυθάκια, μελιτζάνες, φασολάκια καὶ τὰ εἶχε ἕτοιμα νὰ τὰ μαγειρέψη. Πάει ἡ μικρότερη ἀδελφή της, ποὺ ἦταν σωστὸς πειρασμός, τραβάει τὸν γαίδαρο ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ τὸν βάζει καὶ τὰ τρώει ὅλα! Ἄντε μετὰ ἡ καημένη νὰ πάη νὰ μαζέψη ἄλλα. Καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Μέχρι νὰ τὰ ἑτοιμάση ξανά, ἦρθε ὁ ἀδελφός της, καὶ αὐτὴ μόλις τότε ἔβαζε φαγητὸ στὴν φωτιά. Ξεφόρτωσε τὰ ζῶα καί, ὅταν εἶδε ὅτι δὲν ἦταν ἕτοιμο τὸ φαγητό, τῆς ἔδωσε ἕνα ξύλο! Τί ταλαιπωρία περνοῦσε κάθε μέρα! Ἡ μάνα της ἡ φουκαριάρα παρακαλοῦσε νὰ πεθάνη πρῶτα ἡ κόρη της καὶ μετὰ αὐτή, γιατί σκεφτόταν ποιὸς θὰ τὴν φρόντιζε. Καὶ πράγματι, πέθανε πρῶτα ἡ κόρη καὶ ὕστερα ἡ μάνα.

Πάντως, αὐτοὶ ποὺ δὲν εἶναι καλὰ στὸ μυαλό, εἶναι καλύτερα ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους. Ἔχουν τὸ ἀκαταλόγιστο καὶ χωρὶς ἐξετάσεις περνοῦν στὴν ἄλλη ζωή.

Ἡ σωστὴ τοποθέτηση τῶν γονέων γιὰ τὴν ἀναπηρία τῶν παιδιῶν τους

Ὑπάρχουν μητέρες πού, ἂν διαπιστωθῆ κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη ὅτι τὸ παιδάκι ποὺ θὰ γεννήσουν θὰ εἶναι ἀνάπηρο ἢ διανοητικὰ καθυστερημένο, κάνουν ἔκτρωση καὶ τὸ

σκοτώνουν. Δὲν σκέφτονται ὅτι καὶ αὐτὸ ἔχει ψυχή. Πόσοι πατέρες ἔρχονται καὶ μοῦ λένε: «Τὸ δικό μου τὸ παιδὶ νὰ εἶναι σπαστικό; Γιατί νὰ τὸ κάνη ἔτσι ὁ Θεός; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀντέξω». Πόση ἀναίδεια πρὸς τὸν Θεὸ ἔχει αὐτὴ ἡ ἀντιμετώπιση, πόσο πεῖσμα, πόσο ἐγωισμό. Αὐτοί, νὰ τοὺς βοηθήση ὁ Θεός, νὰ γίνουν χειρότεροι. Κάποτε ἦρθε στὸ Καλύβι μὲ τὸν πατέρα του ἕνας φοιτητὴς ποὺ εἶχε πάθει τὸ μυαλό του ἀπὸ λογισμοὺς καὶ τοῦ εἶχαν κάνει ἠλεκτροσόκ. Τὸ καημένο εἶχε στριμωχθῆ πολὺ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Εἶχε καὶ μία εὐλάβεια! Ἔκανε μετάνοιες καὶ χτυποῦσε τὸ κεφάλι του κάτω στὸ χῶμα. «Μήπως λυπηθῆ τὸ χῶμα ὁ Θεός, ἔλεγε, καὶ λυπηθῆ καὶ ἐμένα ποὺ τὸ χτύπησα». Δηλαδὴ μήπως λυπηθῆ ὁ Θεὸς τὸ χῶμα ποὺ πόνεσε ἀπὸ τὸ δικό του χτύπημα καὶ λυπηθῆ κι ἐκεῖνον. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση! Αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ του ἀνάξιο. Ὅποτε ζοριζόταν, ἐρχόταν στὸ Ὄρος. Τοῦ τακτοποιοῦσα τοὺς λογισμούς, περνοῦσε ἕναν-δύο μῆνες καλὰ καὶ ὕστερα πάλι τὰ ἴδια. Ὁ πατέρας του δὲν ἤθελε νὰ βλέπουν οἱ γνωστοί τους τὸ παιδί, γιατί θιγόταν ἡ ὑπόληψή του. Ὑπέφερε ἀπὸ τὸν ἐγωισμό του. «Ἐκτίθεμαι στὸν κόσμο μὲ τὸν γιό μου», μοῦ εἶπε. Μόλις τὸ ἀκούει τὸ παιδί, τοῦ λέει: «Βρέ, νὰ ταπεινωθῆς. Ἐγὼ εἶμαι τρελὸς καὶ κινοῦμαι ἄνετα. Θὰ μὲ βάλης σὲ καλούπια; Νὰ ξέρης ὅτι ἔχεις ἕνα τρελὸ παιδὶ καὶ νὰ κινῆσαι ἄνετα. Ὁ μόνος εἶσαι ποὺ ἔχεις τρελὸ παιδί;» Σκέφθηκα: «Ποιὸς εἶναι τώρα ἀπὸ τοὺς δύο τρελός;».

Βλέπετε ποῦ ὁδηγεῖ πολλὲς φορὲς ὁ ἐγωισμός; Νὰ θέλη ὁ πατέρας ἀκόμη καὶ τὴν καταστροφὴ τοῦ παιδιοῦ του! Καὶ στὸν κόσμο ὅταν ἤμουν, γνώριζα ἕναν καθυστερημένο διανοητικά, ποὺ οἱ συγγενεῖς του, ὅταν πήγαιναν κάπου μὲ καμιὰ συντροφιά, δὲν τὸν ἔπαιρναν μαζί τους, γιὰ νὰ μὴ ντροπιασθοῦν! Καὶ ἐμένα μὲ κορόιδευαν, ἐπειδὴ καταδεχόμουν νὰ συζητάω μαζί του. Ἐγὼ ὅμως τὸν εἶχα σὲ καλύτερη θέση στὴν καρδιά μου ἀπὸ ὅ,τι ἐκείνους.

[i] Ὁ Γέροντας χρησιμοποιοῦσε τὴν λέξη «μπανταλὸς» μὲ τὴν σημασία τοῦ «χαζούλικος».

Πηγή: agiazoni.gr